

“ ZARJA ”

MESEČNIK ZA SLOVENSKO ŽENSTVO V AMERIKI.

Štev. (No.) 9.

March, 1930.

Letnik (Volume) 2.

Pozdrav ameriškim Slovenkam!



ADJA je zapustila Gibraltar in nahajamo se v odprtem oceanu. Poslednji krajec Evrope . . . Z Bogom!

Že je za nami stara, znana in mila nam Evropa. Pred nami nepoznana, velika Amerika; novi, nepoznani svet, drugi običaji, drugi ljudje.

Stotisoče naših izselnikov. Kakšni so? So li srečni? Ali so našli v tej ogromni, plodni zemlji, ki je vabila nje in njih očete pričakujočo srečo in blagostanje? So li obvarovali šege in običaje svojih krajev?

Dragi, nepoznani bratje Jugoslovani, prinašamo Vam pozdrav iz Vaše mile domovine — od Triglava do Vardara, od prekrasnega Jadrana do Timoka!

V pristanišču smo. New York! Čudna zavest odtujenosti obdaja nam duše. Vse je ogromno in veličastno, ali vse je hladno in tuje naši duši.

Mislil si, koliko naših mož in žena, starih in mladih je drhtelo v duši pri pogledu na to gigant-sko mesto. A koliko jih je s praznim žepom in z mnogimi nadami v duši gledalo z broda na te nebo-tičnike. Koliko žena, ki skozi dolgo vrsto let niso videle svojih mož, koliko otrok, ki niso videli svojih očetov, in koliko sester, ne videvših svojih bratov, je s plašnim srcem dospelo v to ogromno pristani-šče. Koliko naših bratov je došlo v to zagonetno, obljubljeno deželo in se izgubilo v labirintu nebo-tičnikov, zavodov in tovaren, iskajoč si kruha in sreče.

Kruha . . . Večina ga je mogoče našla, toda sreče — ne vsak!

Koliko je razočaranih, nezadovoljnih in zapu-ščenih daleč od svojih dragih na domu svoje rodne grude. Misleči o njih, se je tudi v meni porajala ljubezen do izselništva.

Prišedši v Chicago, gledajoči na brezkončni niz tovaren, se mi je nehote pojavil spomin na lepoto jugoslovanske dežele. V duši pred očmi sem pre-letela carski Jadran, od Boke Kotorske do Istre, oča-rujoče steze ob Bledu in sijajno ogledalo Bohinj-skega in Plitvičkih jezer. Spomnila sem se Gorske-ga Kotara, Kranjske, Štajerske, gorostasnega Lov-čena s Črno goro. V srce mi je segel kontrast okoli mene in s tem se je jačila moja ljubezen do izselni-kov. Da prehrani sebe in svojo družino, da najde boljše mesto v človeški družbi, je zamenil svet le-

pote za dušeči zrak, za ognjeno atmosfero industrij-skega kolosa.

* * *

Prinašam ti svojo dušo, narod jugoslovanski! Svojo tenkočutno, razumevajočo in ljubečo sloven-sko dušo.

Povem ti o tvoji prekrasni domovini, spomnim te na dni tvojega zlatega detinstva. Ti, čeprav živiš v bogastvu in izobilju, srce tvoje se ne more odreči tugovanju za rodnim krajem.

* * *

Začela sem zahajati na zabave izselnikov, s ka-terimi sem se seznanjala. Videla sem, kaj dajejo naše organizacije, in spoznala, da vsaka posamezna zasluži pohvale za svoje prosvetno narodno delo v daljni zemlji.

Posebno me je tu iznenadilo organiziranje slo-vanskih žena. S seboj so prinesle vse svoje stare, stroge običaje in umele so jih obvarovati s skrom-nostjo in tajno udanostjo narodnemu delu.

Radostna sem, ko vidim našo ženo obvarovano od vplivov laži-civilizacije. Kako važno je v da-našnjem svobodnem veku obvarovati staro narodno tradicijo in versko-moralna načela.

* * *

Spoznavša se s Slovensko Žensko Zvezo, preko njene predsednice gospe Mary Priland, skromne, modre žene, ki mi je razložila delo te organizacije, sem zaželela, da vsem članicam pošiljam svoj po-zdrav in najboljše želje za njihovo plodonosno delo — narodno, društveno in versko-moralno.

Če bi, drage sestre, kdajkoli mogla služiti vam v pomoč, vedno bom rade volje na razpolago.

Antigona Kolombatovič.

* * *

Pripomba urednice:—Ta članek je napisala ve-lerodna gospa Antigona Kolombatovič, soproga chi-caškega generalnega konzula Jugoslavije. Mrs. Priland, ki se je z njo osebno seznanila, poroča, da je gospa Kolombatovič jako inteligentna žena, z globoko dušo in pravim razumevanjem za naše iz-seljence. Gospa je pisateljica in je spisala več knjig. Sedaj ima v delu Psihologijo žene. Knjiga bo pre-stavljena na več jezikov in bo, seveda, izšla tudi v slovenščini. List “Zarja” in vse članice S.Ž.Z. z ve-seljem pozdravljamo našo novo sotrudnico in ji kli-čemo: Dobrodošla med ameriški Slovenkami!

Bravo, podružnice!



O sem prečitala zadnjo številko "Zarje", sem bila z njeno vsebino nadvse zadovoljna. Zlasti so mi ugajala poročila podružnic, katera so meni kot zrcalo, kjer se svetlika delovanje in gibanje našega članstva. Kdor hoče spoznati, kaj delajo naše podružnice, naj pazno prečita ta poročila, pa bo na jasnem, koliko dobrega in koristnega storijo naše postojanke. Ali se Vam ni milo storilo, ko ste čitale dopis Mrs. Dekleva iz Pittsburgha, ki se v imenu svojih otročičev zahvaljuje podružnici št. 26 za naklonjeno podporo. Dalje zopet čitam zahvalo bolne članice iz Nottinghama, ki se zahvaljuje za božično darilo. Druge podružnice poročajo, da se spomnijo svojih članic v slučaju njene poroke ali ko se pojavi vesel dogodek v družini. Nekatere podružnice dajejo tudi redno bolniško podporo. Vse pa poročajo, da so umrlo članico lepo spremile k zadnjemu počitku. Plačajo za svete maše, ki se darujejo za pokoj njene duše, rakev ji okrasijo s cvetlicami in v molitvi se je spominjajo.

Od nekdaj poročajo, da so toliko in toliko darovale za domačo cerkev ali šolo. Zopet druge podružnice poročajo, da imajo izobraževalne, šivalne, gospodinjske in sportne klube. Ja, za božjo voljo, kaj pa še hočete? Ali se v vsem tem ne zrcali plemenitost in delavnost slovenskih žen in deklet. Ni li vse to storjeno iz ljubezni do organizacije, iz ljubezni do njenega povzdiga in iz ljubezni do medsebojnih koristi?

Marie Prisland:

Najslavnejši zdravstveni zavod v Ameriki.



EM, da ste že slišale od Mayo Clinic v Rochester, Minn. Jaz sem bila tam vprvo leta 1918, ko sem iskala zdravja za sebe in zopet letos, oziroma že lani o božičnem času, ko sem šla z neko tukajšno rojakinjo, ki si je tam iskala zdravniške pomoči.

Ta zdravniški zavod je bil ustanovljen skupno z bolnišnico Matere Božje v letu 1889. Ustanovil ga je oče sedanjih, po celem svetu slavnih zdravnikov W. W. in C. H. Mayo. Že oče teh dveh je začel okoli sebe zbirati znamenite in sloveče zdravnike, še bolj so pa to storili trije Mayo bratje, od katerih je eden umrl na bojnem polju svetovne vojne. K posloplju, ki je bilo postavljeno leta 1912, so postavili še eno, pravi nebotačnik. Visoko je s stolpom vred 21 nadstropij ter izdelano na jako umeten na-

Koliko naše članice žrtvujejo, ve le Bog sam. Koliko potov, koliko skrbi, kolikrat je potreba seči v žep, ker sklada za dobrodelne namene nikjer ni, a vse to naše članice rade storijo. Zato oni, ki iščete ideale pri slovenski ženi, obrnite svoje oči na našo Zvezo in našli jih boste. Oni, ki obupujete in vedno mislite na naš narodni pogin, oglejte si delovanje naših podružnic. Prečitajte dopis tukaj rojene Slovenke, Miss Marie Flake iz Greaney, Minn., ki tako-le piše: "Vesela sem, da znam slovensko čitati in pisati. Naučili so me moja mama, ki so že umrli. — Potrudila se bom, da dobim vsa dekleta v našo podružnico, — deset milj daleč bomo šle za članicami." Tako piše ena izmed naših najmlajših . . .

Nasprotniki Slovenske Ženske Zveze, kolikor jih je še, bi naj nekoliko pomislili, ali delajo prav, ko nasprotujejo naši organizaciji. Ali ni ravno Slov. Ženska Zveza povzdignila naše žene? Ali nas ni ravno ona združila? Ali nas potom svojega lista ne uči, kako se ravnati, da postanemo boljše, zmogljive, krepitnejše in tako koristnejše človeški družbi? Če ste pravični, boste pritrdili, da je vse to res. Zakaj torej še nasprotstvo, ki vas ponižuje, nam pa prav nič ne škodi.

Članicam Slovenske Ženske Zveze pa kličem: Korajžno naprej po začrtani poti! Zavest, da delamo za dobrobit naroda, nas bo krepila, da bomo med viharjem živale mir.

Marie Prisland.

čin skoro iz samega mramorja. V stolpu tega poslopja so obešeni takozvani "pojoči" zvonovi ali "chimes". Vsak dan ob šestih in devetih ti zvonovi zaklenkajo mično pesmico. Ob nedeljah pa od devete do poldesete ure priredijo pravi koncert. Ko smo s prijateljico prišle v Rochester in smo prvi večer ob šestih zaslišale iz stolpa melodijo znane slovenske pesmi "O presveta Ti, bod' češčena mi, sladka D'vica Marija", je moja prijateljica rekla: "Poslušaj no, ta je pa čisto slovenska. Mogoče jo nama v pozdrav klenkajo." Seveda je ta pesem prevedena v več jezikov in melodija je enaka. Zvonar, ki zna take ljubke zvoke izvabljeti, je bil za to službo nalašč pozvan iz Francije.

V tem zdravniškem zavodu je zbranih nad 500 zdravnikov, samih veččakov. Vsak izmed teh proučuje le eno bolezen in za vsako bolezen je po več

veščakov, ki povedo svoje mnenje o stanju bolnika. Če pridete sem, Vas pošljajo od enega zdravnika do drugega, da najdejo vzrok bolezni. Ne pustijo Vas ven poprej, da razvidijo, kaj Vam je in če je še mogoče pomagati, Vam pomagajo. Zato je pa tam vedno po cele trume ljudi. Ko sem jaz bila vprvič tam ob poletnem času, je bilo tisti dan z menoj vred sprejetih 1200 ljudi za preiskavo.

Sem prihajajo ljudje cele Amerike, Kanade in Mehike in tudi Evrope. Eden izmed zdravnikov mi je povedal, da je lansko leto celo japonski premier-minister prišel k njim po zdravniški nasvet. Tudi so mi povedali, da le malokdaj pride bolnik najprvo k njim, ampak šele potem, ko ne najde nikjer več pomoči. Znano je, da je mnenje ali odločba slovečih kirurgov bratov Mayo odločilna za cel zdravniški svet v Ameriki.

Po C. G. Salzmannu.

Mestece Rochester šteje okoli 20,000 prebivalcev, ki se skoro vsi preživljajo samo z delom v tem zdravniškem zavodu in v bolnišnicah, katerih je sedem po številu. Po naključju sem se sestala z zdravnikom, v katerega oskrbi sem bila predlansko leto. Vprašal me je, kaj delam. Rekla sem, da največ sedim in pišem. Hotel je vedeti, kaj pišem, pa sem mu povedala od naše organizacije. Ga je jako veselilo slišati in je prosil, naj mu pošljem našo knjigo “Ameriška Slovenka” in list Zarjo, da bo čital angleški del. On se jako zanima za vsak napredek in občuduje pogum in navdušenost, posebno pri ženskah. Želel bi vedeti, kako naša organizacija napreduje. Obljubila sem mu, da bom od časa do časa poročala o tem. Vidite, sestre, da že precej daleč seže glas naše Zveze.

Napake pri vzgoji.

Kako napravi, da te otroci zaničujejo.

Ukazuj dosti, ne da bi vprašal, kako se ukazi izvršujejo; preti vedno, ne da bi pretnje izpolnil, in kmalu boš svojim otrokom v zasmeh.

1.



E bi sodili po ukazih, ki jih je dajala Kunigunda svojim otrokom, bi mislili, da je njena družina vzor reda.

“Ti, Kristinca, pazi na spalnico in jo pospravi vsako jutro; obleko obesi v to omaro, perilo v tisto! Ravnaj se po tem! In ti, Vilko, skrbi, da bodo kozarci pomiti in noži očejeni! Ob desetih in štirih me vedno vprašaj, če te imam kam poslati! Zapomni si!”

Tako je govorila vsak dan, in vsak dan so bile nove postave, ne da bi povpraševala, kako je bilo starim ustrezno. In Kristinca ni pospravila spalnice in obleko in perilo je vrgla tja, kjer se je slekla. Viljem seveda ni oplaknil kozarcev in ni csnažil nožev ter je bil ob desetih in štirih gotovo na igrišču.

Nazadnje je prišlo tako daleč, da so se otroci obrnili in smejali, kadar jim je mati hotela dajati nove postave.

2.

“Samo predrzni se in mi še kdaj tako zaloputni vrata, pa boš videl, kaj si storil! Če prideš še kdaj z neumitimi rokami k obedu, dobiš prav za gotovo samo suh kruh! Za zdaj naj bo, toda prvič, kadar boš spet naredil, bo šiba pela, kakor še nikoli! Da, le glej me! Najbrž misliš, da je šala? Ne, ne zanašaj se na to! Boš videl, da se z mano ne da šaliti!”

Na ta način je oče dan na dan govoril s svojimi otroki. Njegovi pogovori so bile same pretnje, ki jih ni nikoli izvršil. Otroci so to opazili. Loputali so z vrati, prihajali z neumitimi rokami k obedu,

uganjali vsakršne porednosti, ne da bi se grozečega očeta količkaj bali.

Zbog tega se je stari mož večkrat tako razburil, da se je tresel po vsem životu, da je tolkel po mizi, da so kozarci žvenketali, in se rotil, da bo otrokom tako pokazal, da bodo svoj živi dan pomnili.

Hm! so si mislili otroci, tako hitro to ne gre.

3.

“Zdaj bo kmalu božič! Kdor je bil prav priden, bo dobil kaj prav lepega. Kdor pa je bil poreden, dobi šibo in nič drugega.”

Te besede je gonila gospa Lora vsak dan od prve adventne nedelje naprej. Stanko, ki je bil že tako priden fantek, je to še bolj vzpodbudilo k dobremu. Klarico pa, frfravo stvarco, to ni niti najmanj dražilo, da bi opustila svojo lehkornost.

Stanko jo je večkrat svaril in spominjal, da se bo sama pripravila ob božično veselje.

“Hm!” je odgovorila Klarica, “za to je že poskrbljeno, da bo mati vse pozabila, preden pride božič!”

Božič je prišel. Kaj se je zgodilo? Dobri, poslušni Stanko je dobil poln pehar jabolk in orehov ter nove hlače; neposlušna Klarica pa prav tolikšno košarico jabolk in orehov ter povrhu še lepo krilce, ki je stalo bržkone še enkrat toliko kot Stankove hlače.

“Viš,” mu je rekla, “ali ti nisem pravila?”

Stanko si je zapomnil. Gospa Lora je odsihmal lahko še tako govorila o šibi in palici, pogledal je Klarico in se smejal.

Joževa:

Vljudnost in olika.



OLIKA in vljudnost se zlasti zrcalita v krepostnem človeku. Kreposten človek je velikodušen in prizanesljiv. Velikodušnost zahteva; da odpustimo razžaljivcem, kar je včasih jako težko; vendar olikan človek se zna premagovati, ne bo kazal jeze, v družbi tudi s sovražnikom občuje, ker tako pač zahteva olika. Odpustiti je lažje kot pozabiti. Vsekana rana vedno pusti brazgotino in ta skeli, — oj, tako zelo skeli, — vendar plemenit človek tega na zunaj ne pokaže. Smehljaj ima na obrazu, dasi mu mogoče srce krvavi. To je premagovanje.

Krepostna duša se zrcali tudi v prizanesljivosti. Plemenit človek se ne bo maščeval, ker ve, da je maščevanje dvorezen meč, ki rani tako njega, kot onega, kateremu je namenjen.

Vljuden človek tudi gleda, kadar je v družbi, na udobnost in dobro razpoloženje drugih. Nikdar ne bo storil ali govoril kaj, kar bi spravilo koga v zadrego. Olikanec zlasti pod nobenim pogojem ne bo prenašal čenč. Ljudje smo pač tako ustvarjeni, da radi kako nedolžno zinemo na račun svojega bližnjega. Tako je pač na svetu in nihče ne bo tega predrugačil. Zato ni treba takih nedolžnih opazk prenašati, ker se s tem nikomur ne koristi, napravi

se pa lahko zdražbo. Boljše je za človeka, da za take čenče ne ve, dokler so nedolžne vsebine, drugače je seveda, če se trosijo laži, ki bi škodovale človeku na časti ali blagru. Kdor vam pa pride povedat navadne čenče, je pa slab prijatelj, ker s tem vam le povzroči nepotrebno bolečino.

Olikanost se pozna tudi v pisavi. To pa ne mislim iz lepopisja, ampak iz vsebine. Kdor misli, če bolj robato in trdo napiše, bolj se postavi, je v zmoti. Olikan človek bo vedno dostojno pisal, čeprav se odločno izraža, medtem ko takoj spoznate neolikanega človeka, če čitate zadirljivo pismo. Nekoč sem prejela pismo, ki ni bilo Bog ve kako lepo pisano. Pisala ga je tresoča roka že priletne ženske. Iz sloga se je poznalo, da tudi šolana ni bila preveč. Vendar je vela iz pisma taka plemenitost in pristrčnost, da me je kar nekaj vleklo k tej ženski, dasi mi je bila popolnoma tuja. Prejela sem pa že tudi "smart" pisma, v katerih me je hotel ta ali oni pošteno okrtačiti in to čisto brez potrebe. Navadno je bil vzrok nesporazum ali napačna razlaga. Na mene tako "krtačenje" ni naredilo najmanjšega vtisa, od karakterja in olike dotičnega, ki je hotel to delo opraviti, sem si pa mislila marsikaj, kar ni bilo ravno laskavo zanj ali zanjo.

(Dalje prih.)

Tri leta...

Dnase želim napisati par vrstic o našem edinem slovenskem ženskem listu v Ameriki, "Zarja".

Že v svojem uvodnem članku v prvi številki sem omenila, kako je Slovenska Ženska Zveza začela napredovati takoj, ko smo naznanile, da je glavni odbor sklenil izdajati lastno glasilo—mesečnik. Takoj smo vedele, da se ga bo članstvo z veseljem oklenilo. In res, pravo življenje v organizaciji se je pričelo še le potem našega lista. Članice pišejo za list tako pridno, da je veselje. Čitajo ga rade, govorijo o njem in s tem delajo reklamo Slovenski Ženski Zvezi. Je kot ognjišče, ob katerem se članice ogrevajo in navdušujejo za nadaljno delo. Še več, naš list "Zarja" je duša in srce naše organizacije. Edino potom njega bomo rastle, napredovale in končno združile vse katoliško-ameriške Slovenke.

Seveda, naš list ni popolen. V prvi vrsti je premajhen. Priobčevati nemoremo vsega, kar bi rade in kar bi bilo v korist našim članicam. Z ozirom na sedanje razmere je pa to vse, kar zmoremo. Vendar pa bi se prav lahko list razširil in sicer pod sledečimi pogoji:

1. Ako bi dobili poleg obstoječih še za dve strani stalnih oglasov, bi se lahko list razširil za štiri strani. Ako bi bilo še za štiri strani več oglasov, bi se razširil za osem strani itd.

2. Ako bi se dobilo dovolj naročnikov izven članstva, ki bi plačali naročnino, bi lahko list izhajal bolj pogosto, recimo dvakrat na mesec. Predvsem je pa potreba, da se naša organizacija še bolj razširi.

Več o tem ob drugi priliki. Danes mi prostor ne dopušča.

Julia Gottlieb.

POZOR TAJNICE.

V prihodnji številki hočem priobčiti račun dohodkov in stroškov knjige "Ameriška Slovenka". Vsled tega se prosite vse tajnice, ki imate še kaj za plačati za to knjigo, da to storite do 15. marca. Nadalje prosim, da ta mesec tudi plačate znake, izkaz-

nice in vse morebitne druge dolgove, kajti s tem mesecem se bodo zaključile knjige in oddale v pregled nadzornicam.

Sesterske pozdrave,

Julia Gottlieb, gl. tajnica.

Uradna poročila in drugo.

NAZNANILO SMRTI ČLANIC S.Ž.Z.

Mary Shutte, članica podružnice št. 11, Eveleth, Minn. Pristopila k S.Ž.Z. dne 4. novembra 1928, umrla dne 9. decembra 1929, Bila članica SŽZ. 1 leto, 1 mesec in 5 dni. Deležna do pogrebnih stroškov v znesku \$50, katera svota se je izplačala možu John Shutte.

* * *

Elizabeta Novinc, članica podružnice št. 14, Cleveland, O. Pristopila k S.Ž.Z. dne 15. nov. 1927, umrla dne 28. dec. 1929. Bila članica S.Ž.Z. 2 leti, 1 mesec in 13 dni. Deležna do pogrebnih stroškov v znesku \$100.00, katera svota se je nakazala možu Louis Novinc.

* * *

Agnes Cajnik, družabna članica podružnice št. 24, La Salle, Ill. Pristopila k S.Ž.Z. dne 11. novembra 1928, umrla dne 16. dec. 1929. Bila članica S.Ž.Z. 1 leto, 1 mesec in 5 dni. Deležna do zneska \$10.00, katera svota se je izplačala možu Frank Cajnik.

* * *

Jennie Kostelc, članica podr. št. 10, Collinwood, O. Pristopila k S.Ž.Z. dne 3. novembra 1927, umrla dne 1. jan. 1930. Bila članica S.Ž.Z. 2 leti, 1 mesec in 28 dni. Deležna do pogrebnih stroškov v znesku \$100.00, katera svota se je nakazala možu Jim Kostelc.

* * *

Gertrude Boic, članica podružnice št. 11, Eveleth, Minn. Pristopila k S.Ž.Z. dne 7. oktobra 1928, umrla dne 3. jan. 1930. — Bila članica S.Ž.Z. 1 leto, 2 meseca in 27 dni. Deležna do pogrebnih stroškov v znesku \$50, katera svota se je nakazala možu Frank Boic.

* * *

Agnes Tomažin, družabna članica podružnice št. 24, La Salle,

Ill. Pristopila k S.Ž.Z. dne 11. novembra 1928, umrla dne 3. januarja 1930. Bila članica SŽZ. 1 leto, 1 mesec in 22 dni. Deležna do zneska \$10.00, katera svota se je izplačala možu Anton Tomažin.

Julia Gottlieb, gl. tajnica.

—o—

PODRUŽNICA ŠT. 39, BIWA- BIK, MINN.

Sprejeta v Zvezo 3. febr. 1930.

Odbor: Predsednica Frances Sherek, podpredsednica Mary Strukel, tajnica Johanna Sever, Box 444, blagajničarka Katherine Tometz; nadzornice: Gizela Kure, Anna Strukel, Mary K. Tometz. Ostale članice: Annie Bezek, Mary Delak, Anna Filipčič, Theresa Gillach, Mary Jacklovich, Mary Kosteliz, Katie Krize, Mary Kulaszewicz, Anna Milkovich, Frances Ribich, Margaret Sever, Angela Sherek, Mary Shiltz, Annie Shuster Jr., Mary Skubic, Josephine Zallar. Podružnica šteje 23 članic ustanovnic.

Julia Gottlieb, gl. tajnica.

Razmotrivanja.

PODRUŽNICA ŠT. 2 S.Ž.Z., CHICAGO, ILL.

Na naši redni seji dne 23. febr. smo razmotrivale o prihodnji naši konvenciji. Po natančnem predudarku smo prišle do prepričanja, da je sedanji assesment prenizek z ozirom na dobrote, ki jih deli S.Ž.Z. Vsled tega se je enoglasno sprejel predlog sestre Matilde Miroslavich, podpiran po sestri Terezi Chernich, da se zviša assesment na 35c mesečno; svota, ki jo Zveza plačuje za pogrebne stroške, pa naj ostane po starem.

Nadaljne razmotrivanje se je preložilo do prihodne seje.

Mary Jorga, predsednica,

Angeline Besowshek, tajnica.

PODRUŽNICA ŠT. 9 S.Ž.Z., DETROIT, MICH.

Na zadnji seji smo pretresale nameravani povečani assesment. So bile vse za to, da se vpelje 50c mesečina in da se plača \$200.00 za pogreb. Končni izid v tem vprašanju seveda prepuščamo bližajoči se konvenciji.

Mrs. Theresa Caiser, tajnica.

—o—

PODRUŽNICA ŠT. 15. S.Ž.Z., NEWBURG, O.

Na naši redni seji dne 12. febr. smo razmotrivale o naši bližajoči se konvenciji. Po nasvetu sestre predsednice se je sklenilo, da se ime popravi v toliko, da bi se v bodoče glasilo: "Slovenska Katoliška Ženska Zveza." Apelimam na vse ostale podružnice, da o tem razmišljujete. Saj smo vse katoličanke. Gotovo se ne bomo sramovale, ako se tudi imenujemo katoliške. Le v tem smislu bomo napredovale. Priporočamo tudi vsestransko sestersko ljubezen in medsebojni sporazum, tako na konvenciji, kakor na sejah. Ako bomo složne, bomo tudi napredovale. V S.Ž.Z. naj bi bila vsaka slovenska žena in dekle. Veliko jih je še danes, ki niso članice. Vse te hočemo pridobiti. To dosežemo pa le, ako ob vsaki priliki agitiramo in priporočamo našo podružnico. V skupnosti je moč, to bomo pa dosegle, ako bomo vsestransko delovale.

Mary Miklavčič, predsednica.

—o—

PODRUŽNICA ŠT. 20 S.Ž.Z., JOLIET, ILL.

Na naši zadnji seji smo razmotrivale o prihodnji konvenciji in sklenile sledeče:

1. Sestra Mary Šetina predlaga, da se na konvenciji izvoli duhovni vodja. Podpirano od vseh članic.

2. Tudi mesečni prispevek 25c naj ostane po starem, toda, ako katera članica želi plačati za

večje pogrebne stroške, lahko ta ko stori, toda sili se nobene.

3. Sestra Mary Šetina predlaga, da se zvezni denar naloži na večje obresti. Podpirano od vseh članic.

4. Charter se naj preskrbi podružnicam iz zvezine blagajne.

Antonia Struna, predsednica,

Anna Pluth, tajnica,

Mary Šetina, blagajničarka.

—o—

PODRUŽNICA ŠT. 36 S.Ž.Z., McKINLEY, MINN.

Članice podružnice št. 36 SŽZ. smo na svoji zadnji seji dne 13. februarja razmotrivale predlog naše sestre gl. predsednice Mrs. Marie Prsiland, ki svetuje, da bi se mesečnina povišala na 50c in svota za pogrebne stroške pa zvišala na \$200.00. Prišle smo do zaključka, da bi se napravila dva sklada; katera želi povišati, lahko to stori, katera pa ne, pa naj ostane pri starem. S tem bi bilo vsem ustrezno.

Josephine Lavtizar, tajnica.

—o—

POJASNILA K RAZMOTRIVANJU.

1. V zadnji številki "Zarje" je bilo natančno pojasnjeno, da naj bodo vsa razmotrivanja od podružnic, ne pa posameznih članic. Vsled tega se ne bo oziralo na razmotrivanja ali nasvete, poslani od posameznih članic. Vsaka članica, ki ima v mislih dobro idejo, naj to predloži na seji svoje podružnice. Ako članice pripoznajo, da bo to v korist naši organizaciji in njen predlog sprejmejo z večino navzočih članic, se to pošlje na Zarjo v priobčitev. Zadnjič je Mrs. Prsiland povedala, kaj nekatere članice zahtevajo in je podala o tem svoje misli in to predložila podružnicam v razmotrivanje, kar pa ni bil predlog, ampak samo nasvet.

2. Vsa razmotrivanja naj bodo kratka in jedrnata. S par besedami se lahko veliko pove.

3. Razmotrivanja naj bodo pisana posebej, ločeno od dopisov ali drugih zadev.

4. Označi se naj ime članice, ki je stavila sprejeti predlog in pa tudi tiste, ki je prva podpisala.

5. Razmotrivanje naj bo podpisano vsaj od predsednice in tajnice.

6. Razmotrivanja morajo biti stvarna, brez vsakih napadov na odbornice, podružnice ali posamezne članice.

—o—

PRIPOMBE K DANAŠNJEMU RAMOTRIVANJU.

Slovenska Ženska Zveza ni zavarovalninska Jednota, ampak izobraževalna in dobrodelna organizacija. Kot taka je bila ustanovljena in tako naj tudi ostane. Vsled tega nemoremo deliti članstva v razne razrede, namreč, da bi nekatere plačevale manj, nekatere pa več. Kakor hitro bi to storile, bi se naša organizacija štela med zavarovalninske Jednote. Teh imamo pa že sedaj preveč. Vsled tega mora biti asesment za vse enako.

Seveda, nekaj bo treba ukreniti. Sedanji asesment 25c mesečno nikakor ne bo zadostoval za vse dobrote, ki so jih deležne članice. Splošno mnenje je, da je sama "Zarja" toliko vredna in, ako jo pazno prečitaste, boste sprevidale, da je to res. Za naročnino se odvzame 10c, torej ostane še 15c mesečno za stroške, kar znaša \$1.80 letno za posamezno članico. Vsaka članica bi torej morala biti pri Zvezi 55 let in 4 mesece, da bi vplačala \$100.00, kar je deležna po sedanjih pravilih v slučaju smrti.

Trije izhodi so in sicer:

1. Da se mesečni asesment zviša na 50c, kot je svetovala naša glavna predsednica, Mrs. Prsiland. V tem slučaju bi se lahko tudi nekoliko zvišala svota za pogreben stroške.

2. Da ostane asesment po starem, kot sedaj. V tem slučaju se

mora pa znižati svota za pogreb na \$50.00

3. Da se asesment zviša na 35c, svota za pogreb pa ostane po sedanjih pravilih.

Kot glavna tajnica dobivam nešteta pisma o tej zadevi, zato je moja dolžnost, to pojasniti. Sedaj je pa ležeče na vas, drage članice, da o tem razmotrivate. Pripomniti pa moram, da to niso moji predlogi, ampak samo pojasnilo. Ako ima katera bolj praktične nasvete, naj jih pove.

Sosesterske pozdrave,

Julia Gottlieb, urednica.

* * *

SLOVENSKI RADIO PROGRAM V CHICAGU.

Zadnjič smo poročali, da je uprava lista "Amerikanski Slovenec" aranžirala slovenski Radio program v Chicagu in sicer na mali Radio postaji W-H-F-C. Ta program se je proizvajal zaporedoma štiri petke in je vzbudil splošno zanimanje povsod, kjer so ga čuli. Po oddaljenih naselbinah pa, kjer jih glas ni dosegel, so bili žalostni in so izražali željo, da bi se priredil slovenski program na večji postaji. Ta želja se jim bo sedaj spolnila. Omenjena uprava bo priredila slovenski Radio program v soboto, 15. marca, letos, od 8. do 9. ure zvečer, (Central Standard Time) in sicer na postaji W-C-F-L, ki se naziva tudi "The Voice of Farmer and Labor". Ta postaja razpošilja na 970 Kilocycles in doseže na izhod do New Yorka. Na izhodu bodo slišali program od 9. do 10. ure zvečer, izhodni čas, (Eastern Standard Time). Za podrobnejša poročila berite list "Amerikanski Slovenec".

Temu programu se je pridružila tudi Slovenska Ženska Zveza in bo to med programom objavljeno. Opozarjamo torej vse naše članice, ki imate Radio v hiši, da že preje poskusite dobiti to postajo, da bote pripravljene, ko pride napovedan čas. Povejte to tudi drugim.

Dopisi

**POROČILO PODRUŽNICE ŠT. 1,
SHEBOYGAN, WIS.**

Danes imamo želostno poročilo, namreč, da nam je umrla prva članica naše podružnice Mrs. Ana Jerale. Bila je neumnorna delavka in vedno pripravljena pomagati pri vsaki prireditvi.

Podružnica se je korporativno udeležila pogreba, poklonila lep venec na krsto umrle, ter darovala za sv. mašo v pokoj njene duše. Pogrebni obredi so se opravili na domu, predno se je rakev zaprla, tako, da so imele vse članice priliko še enkrat pogledati obraz ljubljene sestre. Naj v miru počiva njeno telo, njene duše pa se naj članice spomnijo v svojih molitvah.

* * *

Naša podružnica je izvolila štiri delegatinje za prihodnjo konvencijo in sicer sledeče: Kristina Krainc, Ivanka Mohar, Fany Ribich in Mary Zore. Namestnica je Nežka Shober. Konvenčna seja se skliče meseca aprila, na kateri se bo ukrepalo vse potrebno radi blizajoče se konvencije, kakor tudi razmotrivalo o spremembi pravil.

Celokupnemu članstvu Zveze najlepše pozdrave.

Odbor.

* * *

SHEBOYGAN, WIS.

Prisrčna hvala naši glavni predsednici Mrs. Priland za klišej. Zavedam se, da ostanem dolžnica ali obljubim pa vsem članicam, da bom še zanaprej delovala v korist naše podružnice in Slovenske Ženske Zveze.

Iskrena hvala za naklonjenost tudi vsem novim članicam. Žal pa mi je, da ni več slovenskih fantov naročenih na Zarjo, ker sem se nadejala, da dobim ženinveno ponudbo že ta predpust.

Pozdrav vsem članicam S. Ž. Z.

Christie Krainz.

* * *

**PODRUŽNICA ŠT. 2, S. Ž. Z.,
CHICAGO, ILL.**

Naše redne seje meseca januarja se je udeležila tudi glavna predsednica Mrs. Priland. Njene navdušene besede so segle globoko v naša srca in upamo, da bodo obrödile obilen sad. Že na zadnji seji je bilo sprejetih nekaj novih članic, za prihodno sejo pa pričakujemo celo armada novih sester. Katera jih bo pridobila največ?

Keglanje se nadaljuje vsak ponedeljek zvečer in sicer se je uredilo tako, da ima podružnica eden "Team", društvo Marije Pomagaj št. 78, KSKJ. pa enega. Navdušenja je čedalje več.

Naš "Team" je povabil keglarski "Team" podružnice št. 1, Sheboygan, Wis., ki pridejo na keglarsko tekmo k nam v Chicago v soboto, 8. marca, letos. Keglanje se vrši isti dan, na šolskem keglišču, 22nd & Lincoln Streets. Začetek ob osmi uri zvečer. Drugi dan, to je v nedeljo, 9. marca, si bodo sheboyganska dekleta ogledala mesto Chicago. Dobro došle!

Prihodna redna seja se bo vršila v nedeljo, 23. marca, letos, v cerkveni dvorani (spredaj); začetek točno ob 2. uri popoldan. Na tej seji bomo razmotrivalo o prihodni konvenciji, kakor tudi volile delegatinje. Vsled tega se opozarjate vse članice, da se gotovo udeležite. Ako imate kako dobro idejo v korist Zvezi, predložite jo na tej seji, da se o tem razmotriva. Ne pozabite na to.

Konečno se pa opozarjate vse tiste, ki kaj dolgujete, da gotovo poravnate na tej seji, drugače boste suspendana.

Sosesterski pozdrav,

Angeline Besowshek, tajnica.

* * *

**PODRUŽNICA ŠT. 3, S. Ž. Z.,
PUEBLO, COLO.**

Tudi jaz želim se oglasiti v našem listu "Zarja". Z veseljem in zadovoljstvom ga prebiram do konca. Iz njega je razvidno, kaj lahko naredimo Slovenke, ako smo složne. Sedaj lahko presodimo, je bila potrebna S. Ž. Z. ali ne. Dolgo smo pričakovale, konečno smo pa le ustanovile nekaj svojega in hvala Bogu, prav lep napredek smo doživele. Le tako naprej, da pokažemo, da smo Slovenke v novi domovini složne.

Težak je bil začetek, ko smo pred tremi leti imele samo tri podružnice in z strahom pričakovale, kedaj se nam pridružijo druge naselbine. Sedaj pa, v kratki dobi treh let, pa tako lep vseh \$11.154.48 v blagajni in 3148 članic je štela Zveza ob tri-letnici. Ali ni to v čast, veselje in ponos vseh članic SŽZ.

Kaj pa sedaj? Bomo prenehale? Ne in nikakor ne! Še z večjim veseljem in navdušenjem bomo delale, da nas bo še veliko več. Nabrej! bodi naše geslo.

Naša podružnica precej dobro napreduje. Ravnokar mi je sestra Theresa Skemavec povedala, da je dobila deset novih članic. To je zelo lepo in me druge jo moramo posnemati, da bo naša podružnica štela najmanj 200 članic.

Na naši redni seji dne 16. februarja smo sklenile, da se bo vršila naša prihodna seja dne 16. marca, katere se naj udeleži vsaka članica, ker imamo veliko važnih reči na dnevnem redu. Poskusile bomo poslati delegatinjo na našo konvencijo, ki se bo vršila meseca maja. Nič za to, ker je daleč, saj vlak hitro vozi. Je važno, da pridemo skupaj in se pogovorimo za dobrobit Slovenske Ženske Zveze in podružnice.

Bodite lepo pozdravljene vse članice in glavne uradnice SŽZ.

Marg. Kozjan, tajnica podr. št. 3.

* * *

**PODRUŽNICA ŠT. 6, S. Ž. Z.
BARBERTON, OHIO.**

Do sedaj se je malo slišalo od naše podružnice, zato se bomo pa od sedaj naprej bolj pogosto oglašale.

Večkrat smo že na naših sejah govorile in razmotrivalo, ter smo konečno sklenile, da naj na vsaki seji po dve članice povedo nekaj o gospodinjstvu, to pa naj bo o kuhanju, šivanju itd., kar pač pristojna slovenski ženi. To se bo potem poročalo v Zarji. Za danes najdete v gospodinjškem koticu dva predpisa o kuhinji. To se bo nadaljevalo po abecednem redu naših članic.

Naša podružnica je tudi preskrbela trimesečni poduk v angleščini, ki bo pa kmalo končan.

Zelo se je ponesrečila naša članica Mary Spetich. Pri padcu si je zlomila nogo. Želimo ji skorajšno okrevanje.

Znano Vam je, da se bliža konvencija, vsled tega prosim vse članice, da se polnoštevilno udeležite prihodne seje, ker bomo o tem razpravljale.

Z sosesterskim pozdravom,

Frances Smrdel, tajnica.

* * *

**PODRUŽNICA ŠT. 9, S. Ž. Z.
DETROIT, MICH.**

Slavno uredništvo "Zarje":—

Pri vsej najboljši volji nisem vtegnila se preje oglasiti v našem skupnem glasilu o stanju tukajšnje podružnice. Razpoloženje je naravnost izvrstno za skupno sodelovanje, življenje nadvse živalno. To leto, ki komaj šteje 50 dni, smo imele dve veselice. Odlični vspeh je bil zlasti druge na domu vrle naše predsednice Mrs. Butale, ki je pokazala vso toploto ljubezni, ki jo ona goji kot predsednica do Zveze in do svojih sester. Popolnoma tiho in mirno so potekale ure v njenem tako lepo urejenem domu, kakor minute. Po mojem skromnem mišljenju so take zabave najboljša medsebojna spoznavanja in tudi pravi užitki. Na koncu veselja so nas iznenadili lepi dobitki!

Program našega delovanja napoveduje še 3 veselice. Za eno od teh smo si izbrale pustni torek v župnem basementu. Drugi dve boste pa (May 10, in May 31) v znani hali na Six mile Roadu in Wood-



Antigona Kolombatović,
soproga chikaškega generalnega konzula,
ki je spisala današnji članek "Pozdrav
Ameriškim Slovenkam."

ward. Ena od teh bo posvečena cerkveni blagajni.

V tem letu je podružnica pridobila 4 nove članice, nekaj novih je že napovedanih za pristop. Sosestre, le tako naprej! Delajmo na to, da kmalo pridemo do 100 članic. Čisto lahko, samo agitirati je treba in odstraniti vse predsodke o naši organizaciji, pa bo šlo. Katera bo imela v mojem "agitacijskem reportarju" številko 100, dobi zlat cekin — iz mojega žepa. To držim in neprekličem!

Na zadnji seji smo pretresale nameravani povečani assessment. So vse za to, da se vpelje 50c in \$200 za pogreb. Končni izid o tem vprašanju seveda prepustimo bližajoči se konvenciji.

Vse članice so zdrave, vesele in zadovoljne. V podružnici veje soseseterska vzajemnost.

Naj bodo naše veselice toplo priporočene obisku zanesljivemu od strani članic in naših prijateljic ozir. prijateljev naše Slov. Ženske Zveze!

Vsem soseseterski pozdrav in poklon.

Mrs. Th. Caiser, tajnica.

* * *

PODRUŽNICA ŠT. 11, S. Ž. Z. EVELETH, MINN.

Solnce je začelo ogrevati in sneg se topi, mi vsi se pa veselimo lepih spomladnih dni.

Naša podružnica lepo napreduje z našo predsednico na čelu, ki vedno gleda, da zadosti svojim dolžnostim, ki ji nalaga Slovenska Ženska Zveza.

Materi zemlji smo izročili sestro Rose Draskovič. Podružnica št. 11 ji je poklonila venec v zadnji pozdrav v dokaz, da jo nismo zapustile ob času, ko je ležala v hiši žalosti. Članice so se tudi udeležile njenega pogreba v velikem številu. V imenu podružnice izrekam sorodnikom naše sožalje.

Prihodna seja naše podružnice se bo vršila v četrtek, 6. marca, ob pol osmih zvečer, v navadnih prostorih. To pa iz razloga, ker je bolj pripraven čas zvečer, kot v nedeljo popoldan.

Članstvu S. Ž. Z. priporočam, da volite za delegatinje tiste članice, ki resno delujejo v korist Zveze.

S pozdravom,

Jennie Ozanich, tajnica.

* * *

SAN FRANCISCO, CALIFORNIJA.

Cenjena urednica! Prosim malo prostora v listu Zarja, ker sem se namenila napisat par vrstic za ta naš list, ki prinaša toliko zanimivega in podučljivega v korist našim ženam in dekletem.

Jaz sem bila zelo oddaljena od Slovencev in društev. Ko sem čitala razna poročila širom Unije, so me najbolj zanimala ona o Slovenski Ženski Zvezi. Koliko truda in nasprotstva je bilo v začetku, a vseeno je lepo napredovala. Želela sem tudi jaz postati članica te organizacije. Posrečilo se mi je, da sem prišla v San Francisco in se seznanila z Mrs. Baro Kramer, ki je zelo vneta za Slovensko Žensko Zvezo in vsa ostala slovenska društva. Tako sem postala članica edine slov. ženske organizacije v Ameriki.

Tukaj je veliko različnih društev, ene spadajo k eni ali drugi Jednoti, druga so samostojna, ali vsa delujejo složno. Tako je tudi prav, ker tam kjer je sloga, je tudi moč.

Torej, drage sestre, le naprej, da bomo kmalo dosegle število pet tisoč članic, ker lahko smo ponosne, da se je ustanovila ženska organizacija, Slovenska Ženska Zveza.

Želim veliko uspeha in kličem: Živela Slovenska Ženska Zveza.

M. Y., članica podr. št. 13.

* * *

PODRUŽNICA ŠT. 15, S. Ž. Z. NEWBURG, OHIO

Naša podružnica bo priredila vrtno veselico v nedeljo, 11. maja letos, na cerkvenih prostorih v Maple Garden. Za slučaj, da bo takrat še hladno vreme, imamo pripravljeno veliko peč, ki bo grela vse, ki bodo prišli na to veselico. Tudi pečenega krompirja bo toliko, da si bo vsakdo lahko segrel roke. Tudi za suha grla bo preskrbljeno.

Ker bo omenjeno nedeljo ravno "Materni dan", se pričakuje, da bodo navzoče vse matere, očetje, hčerke in sinovi iz Clevelanda in okolice.

Sesterski pozdrav,

Mary Miklavčič, predsednica.

* * *

CLEVELAND, (NEWBURG) OHIO.

Podružnica št. 15, Slovenske Ženske Zveze je na zadnji seji sklenila prirediti izlet v prosto naravo, v naš priljubljeni "Maple Garden", in sicer dne 11. maja. To pa zato, ker je takrat "Materni dan". Vabimo ne samo naše članice, ampak vse žene in dekleta fare sv. Lovrenca. Ob enem smo se tudi zavzele, da bomo pridobile veliko novih članic za našo organizacijo. Vsaka članica naj pridobi vsaj eno, pa se bo število pomnožilo. Vsaka Slovenka bi morala biti članica S.Ž.Z. Ako se jih bo priglasilo dovolj, bomo imele na izletu časten sprejem. Torej le prav pridno agitirajmo, da nas bo veliko število skupaj dne 11. maja. Pokažimo našim nasprotnikom, da znamo še kaj drugega, kot kuhalnico sukati. Torej dne 11. maja vse Slovenke v Maple Garden. Ne pozabite pa žene svoje možičke, dekleta pa fante pripeljati, ker tam bo vsega v izobilju, za lačne in žejne, za plesateljke pa fina godba. V slučaju, da nam kaj zmanjka, je pa tam vse polno tistih malih živalic, pa tudi članice imamo, ki zna to živalco tako fino pripraviti, prav tako, kot kurja bederca. Torej na svidenje na Materni dan v Maple Garden.

Pozdrav vsem članicam S. Ž. Z. po širni Ameriki, posebno pa članicam podr. št. 15.

Josephine Hočvar, tajnica.

* * *

PODRUŽNICA ŠT 20, S. Ž. Z., JOLIET, ILL.

Vsem članicam, ki niste bile navzoče na naši zadnji seji, naznanjam, da na prihodni seji, to je meseca marca, se bodo volile delegatinje za konvencijo. Vabljenje ste vse članice, da se udeležite te seje, ker več ko nas bo, lažje se bodo izvo-

lile dobre delegatinje.

Soseseterski pozdrav,

Anna Pluth, tajnica.

* * *

PODRUŽNICA ŠT 22, S. Ž. Z. BRADLEY, ILL.

Na naši letni seji je bil ponovno izvoljen ves stari odbor.

Radi naših sej smo sklenili, da se bodo vršile vsak tretji četrtek v mesecu, vsakokrat pri drugi članici. Moram omeniti, da se prav dobro zabavamo. Nestropno pričakujemo dneva, da se zopet snidemo. Igramo "Bunco". Članice tekmojejo, katera bo kupila lepša darila in kako bo postregla, ko pride vrsta na njo.

Dne 13. februarja smo imele sejo pri sestri Margaret Pečavar, ob enem pa tudi Valentine Party in pa Surprise Party na hčerko Mr. in Mrs. Leo Pečavar. Miss Pečavar je članica naše podružnice in se bo omožila dne 22. februarja. Za poročno darilo ji je podružnica kupila svetilko (Floor Lamp). Ni potreba omeniti, da je bila jako iznenadena.

Naša podružnica ne obstoja dolgo, vendar pa prav lepo napreduje. Imamo lepo svoto v blagajni, tako, da smo preskrbljene za večjo potrebo. Naše članice se prav redno udeležujejo naših sej in so zelo navdušene za dobrobit Slov. Ženske Zveze. Le tako naprej, ker le v slogi je moč.

Pozdrav vsem članicam S. Ž. Z.,

Anna Jakofčič, tajnica.

* * *

PODRUŽNICA ŠT. 25, S. Ž. Z., CLEVELAND, OHIO.

Od naše podružnice se bolj redko oglašamo v Zarji. Kaj je temu vzrok, ne vem, menda smo preskromne. Medsebojno smo za prav živahne in tudi še dovolj dobro napredujemo. Izobraževalen odsek, pod vodstvom Albine Novak je zelo agilen. Dne 2. februarja so nam pokazale, kaj premore sloga in dobra volja. Uprizorile so nam igro "V posredovalnici." Vse igralke, od prve do zadnje so rešile svoje vloge brezhibno in v zadovoljstvo vsega občinstva, ki ga je bila polna dvorana.

Najlepša hvala vsem, ki ste se trudile in omogočile, da je naša prireditev tako sijajno izpadla. Lepa hvala tudi Miss Anna Hrbst, ki je tako dovršeno zaigrala par komadov na harmoniko. Posebna hvala igralkam, tako tudi vsem, ki ste sodelovale na en ali drug način. Vse ste bile na mestu; ena bolj urna, kot druga. Le tako naprej. Ako bomo delale v sporazumu, nam je uspeh zagotovljen.

Naša blagajna se je že precej dvignila, rade bi pa, da bi se tudi v članicah pomnožile in to vsaj za 100%. To je pa prav lahko, ako vsaka pridobi vsaj eno. Potem pa lahko napovemo vojno naši sosedu v Collinwoodu, št. 10.

Kaj pa seje? Pohvaliti moram, da so vselej dobro obiskane. Na zadnji seji dne 10. februarja smo imele malo zabave. Za pokritje stroškov je sestra Glavič darovala lepo brisačo, ki je bila prodana za \$10.00. Lepa hvala sestri Glavič. Priznanje gre tudi sestri Pavli Zig-

mond, ki tudi večkrat kaj daruje in tako lepo postreže, kadar imamo zabavo po seji. Več drugih članic je tudi že darovalo razne dobrote, pa žal, ne vem za imena. Hvala vsem.

Izobraževalen odsek smo pomnožile na pet na deset članici. Imena istih so: Albina Novak, Pavla Zigmund, Josephine Prpar, Margaret Tomažin, Mary Mahne Frances Brancelj, Mary Bradač, Julia Brezovar, Cecilia Skrbec in M. Simončič.

Pozdravljam vse članice S. Ž. Z.,

Frances Ponikvar, preds. podr. št. 25.

* * *

IZ URADA PODRUŽNICE ŠT. 25, S. Ž. Z., CLEVELAND, OHIO.

Naša podružnica št. 25 postaja vedno bolj delavna in agilna. V nedeljo 2. februarja je imela naša podružnica zabavo z igro in plesom. Na programu je bila igra "V posredovalnici". Da je igra tako dobro izpadla, se moramo zahvaliti Mrs. Albini Novak. Vloge v igri pa so imele sledeče članice: Mrs. Josephine Perpar, Mrs. Margaret Tomažin, Miss Louise Gornik, Miss Frances Debevec, Mrs. Albina Novak, ki je igro poučavala. Tudi druge članice so še igrale, katerih imena so: Miss Mary Bpodnik, Mrs. Mary Mahne, Miss Frances Ponikvar, Miss Mayme Augustine, Mrs. Rose Konečnik in Mrs. Frances Brancelj. Torej najpriščnejša zahvala vsem, ki so kaj pripomogle, da je bil tako lep vspeh. Zahvaliti se moram tudi vsem onim, ki so prišli na našo prireditev. Lepo je, ako se podpira tudi nas žene.

Žene in dekleta, katere še niste članice Slovenske Ženske Zveze v Clevelandu, ste opozorjene, da pristopite. Vprašajte članice te Zveze, povedale vam bodo, kako koristno je, da ste članica.

Še enkrat lepa hvala vsem članicam, ki so pomagale ali so se vdeležile naše veselice.

Mary Salomon, tajnica.

* * *

PODRUŽNICA ŠT. 26, S. Ž. Z., PITTSBURGH, PA.

Z nvoim letom 1930 so nastopile nekatere nove uradnice. Da bo olajšano njih delo, se opozarjate vse članice naše podružnice, da vestno spolnujete pravila podružnice in S. Ž. Z. Prvo in glavno je, da vsaka redno plačuje svoj asesment. S tem prihranite delo in neprilike tajnici. Znano vam je tudi, da nimamo velike blagajne in vsled tega ne moremo zakladati. Dalje Vas prosim, da bi se redno udeleževale naših sej. Saj ni težko priti na sejo enkrat na mesec in to samo za par ur. To je le nekaj odmor od naših gospodinjskih skrbi. V slučaju, da ste nujno zadržana, ap pošljite asesment po kom drugem in to pred sejo, da se ista lahko prične ob pravem času.

Na seji meseca februarja je bilo sklenjeno, da se naj vse članice udeležijo prihodne redne seje, ki se bo vršila v četrtek, 13. marca. Začetek točno ob 7:30 zvečer. Ta seja bo velikega pomena, prvič, ker to je zadnji čas za volitev delegatinj, drugič pa, ker bomo razmotrivali radi prihodne konvencije. Drage sestre:

Pridite z dobrimi nasveti na to sejo, ker sedaj je čas, da se pogovorimo, kaj bi bilo v korist naši podružnici in Slovenski Ženski Zvezi. Delujmo roka ob roki in držimo se trdno in premagale bomo vse sile, ker v slogi je moč.

Članice, ki mislijo odstopiti, morajo plačati svoj dolg in asesment za tekoči mesec, drugače bo suspendana in zapisano v spominsko knjigo z zneskom, ki ga dolguje. Upam, da v tekočem letu ne bomo imele takega slučaja.

Konečno pa opozarjam vse članice, da se ne ozirate na naše nasprotnike. Onim je hudo vsled tega, ker naša organizacija tako lepo napreduje.

Sosesterski pozdrav do vseh članic S. Ž. Z.

Magdalena Widina, tajnica.

* * *

PODRUŽNICA ŠT. 27, S. Ž. Z., NORTH BRADDOCK, PA.

Centeno uredništvo: Namenila sem se napisati par vrstic v naš priljubljen list Zarja.

Pred kratkim smo priredile veselico v korist naši blagajni. V dolžnost si štejem, da se na tem mestu zahvalim vsem članicam, ki ste darovale razne reči v ta namen. Posebna hvala tistim, ki ste pridno delale, na primer: Mrs. Anžlovar, Mrs. Mulc Mrs. Zajec, Mrs. Dolinar, Mrs. Fred Branzel, Mrs. Pierce, Mrs. Nemančič, Mrs. Horvat in druge. Vse se je izvršilo v lepem redu, ker naše žene se vedno potrudijo, da postrežejo kar najbolj mogoče. Zabava se je končala v zadovoljstvo vseh, kar se je bralo z veselih obrazov.

Dne 20. januarja nas je zavedno zapustila članica Barbara Pavlakovič. To je prvi slučaj smrti pri naši podružnici. Pohvala gre naši tajnici Mrs. Pierce, ki se je potrudila in nabrala potrebno svoto, da smo ji kupile venec v zadnji pozdrav in darovale za svete maše. Spremile smo jo tudi k zadnjemu počitku. Bila je v najlepši dobi in je zapustila moža in dva nedorastla otroka. Priporočamo jo v molitev in blag spomin.

Članice ste prošene, da se bolj redno udeležujete naših sej, in da redno plačujete mesečnino, ker s tem boste veliko pripomogle tajnici.

Sosesterski pozdrav do vseh članic S. Ž. Z.,

Frances Branzel, predsednica.

* * *

PODRUŽNICA ŠT. 33, S. Ž. Z., NEW DULUTH, MINN.

Centjena sosestra urednica: Že par mesecev ni bilo nič slišati od naše podružnice, zatoj sem se namenila sporočiti par vrstic.

Prvo naznanjam, da smo priredile Card Party dne 25. januarja in to v korist naše blagajne.

Prosim, da vsaka članica pripelje vsaj eno kandidatino na prihodno sejo, ki se bo vršila drugi torek v mesecu, to je 11. marca, zvečer, v cerkveni dvorani. Pridite vse, da se uredi vse potrebno in pošlje ob pravem času na določen prostor. Prosim Vas, centjene članice, da se redno u-

deležujete naših sej, kajti več ko nas bo, lažje bomo kaj ukrenile v korist in napredek S. Ž. Z.

Z sosesterskim pozdravom do vseh članic,

Mary Spehar, tajnica.

* * *

PODRUŽNICA ŠT. 36, S. Ž. Z., MCKINLEY, MINN.

Centjena sosestra urednica!

Da ne boste mislile, da nas je morda burja odnesla, ali, da smo zmrznile v januarju, ko se nismo nič oglasile, zato vas danes prosim malo prostora, da vam povem kako napredujemo. Pa ne vem kako naj začnem? Pohvalila bi se rada! Pa ne sebe, pač pa naše članice, ki so tako pridne kot čebelice. Zmeraj kakšno novo pripeljajo, tako, da imamo danes, ko je naša podružnica 3 mesece stara, že 36 članic in nekaj nad 80 dolarjev v lbagajni. To je dosti za McKinley, ki je majhna naselbina, le tako naprej, pa bomo morda Minnesotčanke še Ohio prekosile. S podružnicami smo sicer že pred Ohio, toda s članicami smo pa še daleč vzhaj. Hej sestre Minnesotčanke, zakaj naj bi ne bila naša država, ki je v zimskem času najmrzlejša, v poletnem pa v svojem zelenju in s svojimi tisočerimi jezери najkrasnejša, tudi pri S. Ž. Z. na najbolj častnem mestu? Pojdimo vse na delo in delajmo za večjo in močnejšo S. Ž. Z. Potrudimo se, da bi se do konvencije število članic v Minnesoti podvojilo. Naše sestre, prve boriteljice za S. Ž. Z. so dosti naredile in delale, ko smo me njih veliko in požrtvovalno delo od strani gledale, zato sedaj tem bolj hitimo, da bomo nadomestile, kar smo zamudile.

Ker se bojim, da ne bi preveč prostora vzela v Zarji bom končala.

Pozdrav vsem članicam S. Ž. Z., posebno članicam podružnice št. 36.

Josephina Lautžar, tajnica.

* * *

PODRUŽNICA ŠT. 38, S. Ž. Z., CHISHOLM, MINN.

Pozdravljen list Zarja in njene dopisovalke, kakor tudi vse članice S. Ž. Z., posebno pa članice podružnice št. 38. Zelo sem bila vesela, ko ste se v tako velikem številu udeležile naše seje, ki se je vršila dne 12. februarja. S tem ste pokazale, da se zanimate za Slovensko Žensko Zvezo.

Tako, led je prebit, sedaj pa na delo. Prošene ste vse članice, da agitirate za večjo in močnejšo S. Ž. Zvezo. Začetek je dobro pokazal. Želim in upam, da bo naša podružnica kmalo štela 200 članic. Da to dosežemo, se ne smemo ozirati, kaj kdo reče, ampak iti moramo naprej za ciljem.

Naznanjam našim članicam, da sem iz glavnega urada prejela izkaznice. Torej pridite vse, da jih dobite.

Odbor je sledeči: Mary Smoltz, predsednica; Annie Trdan, tajnica; Genev. Sterle, blagajničarka; Annie Trdan, zapisničarka; Mary Pluth, Mary Geršič in Agnes Šega, nadzornice.

Sesterski pozdrav.

Annie Trdan, tajnica.

FINANČNO POROČILO S.Ž.Z. ZA MESEC JANUAR, 1930.

Podružnica:	Mesečnina:	Nar. Zarje:	Pristop.:	Knjižice:	Izkaznice:	Znaki:	Skupaj:	Članic:
1. Sheboygan, Wis.	\$ 15.00	\$10.00	\$8.50	\$2.55	—	\$6.50	\$42.55	100
2. Chicago, Ill.	11.40	7.60	.50	.15	\$.25	—	19.90	76
3. Pueblo, Colo.	15.30	10.20	—	—	—	—	25.50	102
4. Oregon City, Ore.	5.40	3.60	—	—	—	—	9.00	36
5. Indianapolis, Ind.	8.25	5.50	.50	—	—	—	14.25	55
6. Barberton, Ohio	9.00	6.00	1.00	—	—	—	16.00	60
7. Forest City, Pa.	6.60	4.40	.50	—	10.50	—	22.00	44
8. Steelton, Pa.	6.30	4.20	1.00	—	—	—	11.50	42
9. Detroit, Mich.	7.95	5.30	1.00	—	—	—	14.25	53
10. Collinwood, Ohio	80.55	53.70	5.50	—	—	—	139.75	511
11. Eveleth, Minn.	17.85	11.90	—	—	—	—	29.75	119
12. Milwaukee, Wis.	10.50	7.00	1.50	.45	2.00	—	21.45	70
13. San Francisco, Cal.	9.45	6.30	—	—	—	—	15.75	63
14. Nottingham, Ohio	36.45	24.30	.50	—	—	—	61.25	230
15. Newburgh, Ohio	17.85	11.90	.50	.15	—	—	30.40	119
16. So. Chicago, Ill.	9.00	6.00	—	—	—	—	15.00	60
17. West Allis, Wis.	4.50	3.00	1.00	.30	.25	—	9.05	30
18. Collinwood, Ohio	3.45	2.30	—	—	.50	—	6.25	23
19. Eveleth, Minn.	22.80	15.20	—	—	—	—	38.00	152
20. Joliet, Ill.	42.75	28.50	—	—	3.50	—	74.75	285
21. West Park, Ohio	6.75	4.50	4.50	1.35	—	—	17.10	44
22. Bradley, Ill.	3.15	2.10	—	—	—	—	5.25	21
23. Ely, Minn.	9.45	6.30	.50	.15	—	—	16.40	63
24. La Salle, Ill.	13.80	9.20	—	—	—	—	23.00	92
25. Cleveland, Ohio	40.95	27.30	3.50	1.20	7.75	—	80.70	273
26. Pittsburgh, Pa.	19.65	13.10	—	—	—	—	32.75	131
27. North Braddock, Pa.	7.95	5.30	1.00	—	—	—	14.25	53
28. Calumet, Mich.	12.75	8.50	—	—	—	—	21.25	85
29. Broundale, Pa.	2.40	1.60	—	—	—	—	4.00	16
30. Aurora, Ill.	2.85	1.90	—	—	—	—	4.75	19
31. Gilbert, Minn.	8.40	5.60	—	—	—	—	14.00	56
32. Euclid, Ohio	9.00	6.00	5.00	—	2.50	—	22.50	60
33. New Duluth, Minn.	3.15	2.10	2.00	.60	1.00	—	8.85	21
34. Soudan, Minn.	3.90	2.60	1.50	—	—	—	8.00	26
35. Aurora, Minn.	1.95	1.30	1.50	.15	.75	—	5.65	13
36. McKinley, Minn.	4.95	3.30	—	—	—	—	8.25	33
37. Greaney, Minn.	2.25	1.50	1.50	.60	—	—	5.85	15
38. Chisholm, Minn.	3.15	2.10	10.50	—	—	—	15.75	21
Skupaj	\$496.80	\$331.20	\$53.50	\$7.65	\$29.00	\$6.50	\$ 924.65	3272

Preostanek v blagajni dne 31. decembra 1929..... 11,154.48

Skupna svota\$12,079.13

Stroški:

Prenešeno v tiskovni sklad "Zarje", za mesec januar	\$331.20
Upravni stroški	138.77
Edinost Publishing Co., tiskovine	35.75
Podružnica št. 11, za umrlo Mary Shutte	50.00
Podružnica št. 14, za umrlo Elizabet Novinc	100.00
Podružnica št. 24, za umrlo Agnes Cajnik	10.00
Podružnica št. 10, za umrlo Jennie Kostelc	100.00
Podružnica št. 11, za umrlo Gertrude Boic	50.00
Podružnica št. 24, za umrlo Agnes Tomažin	10.00
Skupaj	\$825.72

Preostanek v blagajni dne 31. januarja, 1930..... \$11,253.41

Julia Gottlieb, glavna tajnica.

A STRANGER AT HOME

"The greatest tribute that you can give your mother is to speak her language. Nothing pleases her more than that you show that you are interested in the language that she speaks and the language that is her language," those are the words that Mr. Bozidar Jakac spoke when he addressed the members at their weekly school night last Friday, Feb. 7th.

Such an ennobling idea is worthy of serious consideration of all who really love their parents and especially the love that is naturally shown any mother. The thought strikes a sympathetic response in the heart of every true son and daughter and it is very important in the life of every Slovene young man and every young woman. The very thought that the speaking of Slovene to one's own mother is so stirring and so impulsive that nothing else can compare with it when one feels that feeling of love for mother.

It is also sad to know that there are many who in their desire to get away from the acknowledgement that they are Slovene are always anxious in getting away from Slovene diction and Slovene speech in the very home in which they were raised and they received all the things that they can boast of today. Receiving benefactions and giving nothing in return is a poor way of showing that the most elementary feelings of gratitude for benefits received are appreciated.

There is no one who will contend that the home is not the palace of the parents and there is no one who will not admit that the father and mother are not the heads or the rulers in the home and still they will not show that they are conscious of the oft repeated motto "When in Rome do as a Roman does." The Slovene home is the place where Slovene is spoken by preference and it is there that the father and mother can best express themselves in the language that they are most acquainted. It is not said that they cannot speak any other language but Slovene is the language that to them is the natural language. At any royal court or the court of diplomacy the language of the court is the language in which the visitor is expected to express himself.

Such a courtesy would be the smallest favor that one could show to any stranger in his own country. Why does not the same courteous feeling extend to those who are the most deserving of favors the parents—father and mother? To many parents the discourtesy of not wanting to speak the Slovene to them, makes them feel slighted and they must feel that the children in many cases are strangers in their own home for they refuse to speak the only language that they can control well for carrying conversa-

tion. Youth decides the dullness of age and boasts of its own wide scope of knowledge and yet does not take the trouble to make life easier for the folks at home by a little endeavor in trying to learn the Slovene sufficiently to be able to carry the most elementary conversation. Still in that halo of knowledge they will treat their parents as strangers in their own homes when they should be treated as real superiors by paying the lovely tribute of speaking Slovene to the parents. Alienation of feelings is the natural result and the whole family feels that each is a stranger to the other. The parents are stranger to the children and the children to the parents.

The parents are not expected to learn English because they have very pressing duties to perform and the children will not take the trouble of being courteous enough to pay the loveliest tribute to their parents by speaking the Slovene. Yes, "the greatest tribute that you can give your mother is to speak her language. Nothing pleases a mother more than that you show that you are interested in the language that she speaks."

—Cleveland Journal.

HOUSEHOLD SCIENCE

By Rev. Francis S. Mazir

Household Science covers a vast field to which all arts and sciences contribute.

It is an accepted fact today that every housewife ought to become as proficient in her realm as a business man is in his. A man cannot do good work without the best facilities—without the most practical tools—without the finest instruments—without the most careful organization in his office. So, too, the housewife or homemaker is handicapped, unless she has a workshop that is suitably and conveniently planned to meet her needs.

Nothing is more worthwhile than bringing efficiency and with it, happiness, into the home. When homemaking or housekeeping is declared a science as well as an art, than it becomes worthy of the most cultured minds and highest ideals.

Articles of this sort appearing on these pages seem slightly irrational, because the very women who are members of this new Slovenian organization need them the least. You ladies and young ladies have already acquired an intelligent respect for your profession; you have a deep interest in everything that pertains to your work, and you have a desire to learn and to make the best better. You would be successful homemakers without this aid and encouragement, however, as leaders in your community, the good that may be contained in these articles will be spread through your efforts in your neighborhood which may be actually in need of such help.

The Home

Homes are the foundations of church and nation. With clean, attractive, pure homes, the youth becomes strong, upright, honorable members of the church, society and good citizens of a nation. Anything that will tend to make the home better will help to improve society and citizenship—it will increase happiness and satisfaction.

The essentials of a good home are a father, mother, and children, all resolved by their mutual efforts to make this world a better place in which to live and a structure that will protect life and health from undue exposure to the elements.

If the dwelling is to be really a home, it must be more than a "hotel". For the mature, it must be a haven of rest from vexations incident to bread winning and other serious duties of life and, for the young, a retreat for the solution of life's problems. Inspiration for better living must be their incentive to strive diligently for the highest ideals.

To attain these ends not only must the physical needs of the family be supplied moderately well, but the home must be attractive. The efforts of women to make homes more pleasing to the eye usually includes the immediate surroundings of the dwelling. Sometimes men are cooperating actively in the development of home grounds. No matter how simple a home may be, it may have but three rooms and a bath (a bath being a vital need in this day of health and cleanliness), but it may still be a beautiful home, or at least has possibilities for being so.

Wealth Does Not Always Make A Home

It is not wealth that makes a real home; it is not always a large pretentious home. A real home should be convenient, simple, comfortable and a fine spirit pervading it. There should be sufficient labor saving devices in order to provide some leisure for the fine things of life. The wise use of leisure will do much to make a happy and contented family life.

Within another month, the whole world will be a blossom. The orchard trees will be covered with tiny flowers of white and pink. Everywhere new plants will be creeping through the sod. Oh, God, we thank Thee that this beautiful earth is ours.

One need not go abroad to enjoy the beauties of God's creation. Our own land offers us opportunities right at home. The home is the real center of our heart's happiness.

One often wonders why the laboring man or the farmer is so attached to his place of hopes, worries, disappointments. It is his home, lowly though it may appear.

On my return from my last trip to my home in Jugoslavia, I met a farmer on board the President Harding. He also was coming home with his family of grown children and wife from a trip to France, Switzerland, Italy and Germany. He showed me pictures of his home in the State of New York and told me the history of the development of his farm and of his farmstead. It was not a palatial home which he lived in and which he loved so much. It was the beauty and attractiveness of the surroundings—the trees, the shrubs, the flowers, the drive-way, the walk around the pond, the mirror of the blue skies, little islands, the well arranged and practical farm buildings which brought the happy smiles to his face. It was a unit well fitted to thrill anyone's heart. And how the boys and the girls loved their houses! Each one had a little story to tell, explaining some of the snap-shots of views taken through some natural ‘‘bay windows’’ between trees and clumps of shrubbery. No little wonder then that the grandeur of Switzerland and the smiling skies of Italy were second to the place of their abode—the home of lasting happiness.

Attractive Homes

People may wonder why the negro ‘‘Mammy’’ was so fond of her shanty. She had put holly-hocks and four-o'clocks and other plebeian flowers around her place until it was very attractive. As the story goes, a traveler came by and seeing this lovely spot, stopped to congratulate Mammy on her attainment. She straightened up from her hoeing of the little garden, and looking at him with smiling eyes said: ‘‘Why shouldn't my yard be pretty? I lives here!’’

We all have a home. Let us take this story there and make our home surroundings a real contribution of beauty to our community, because: ‘‘I lives here.’’

Don't Withhold the Good Word

Too much advice is usually given, but it is only the word in season that can be of any avail, and the word in season seldom or never comes to those whose minds are constantly harrowed up and irritated by words out of season. It is a great thing to have a talent for appreciation. He can do much good in the world who recognizes the good other people are doing and tells them of it. More folks than we can imagine are growing weary and faint-hearted because the cheering and strenghtening word in season is withheld.

* * *

The Wall of Ingratitude

A rich girl who received many begging letters and was pursued by those who wanted help said after a year's experience: ‘‘I want to help the poor, but they are so ungrateful. I have not yet found a grateful person.’’

‘‘How many grateful persons did our Lord find on earth?’’ asked the woman

to whom she complained. ‘‘Yet He went on doing good and loving mankind. He did not let even the wall of ingratitude stand in His way.’’

Many good people never get across that wall. They come to it, and it discourages them so about human nature that they stop loving others; it is not hard to stop, especially for the beginner in Christian love. But the disciple ought to follow the Master, and Christ never stopped for ingratitude. He went on and laid down his life for a world that sought to crucify Him; and that undying, illimitable love has drawn men irresistibly to Him.

* * *

‘‘Too Bad’’

‘‘I have not had time to write before,’’ is seldom a truthful excuse for delay in writing a letter. The ‘‘no time’’ excuse for not doing any ought-to-have-been-done thing is untruthful.

A woman, whose multiplied duties kept her busy almost constantly, found her correspondence getting behind. In answering one of these letters she was about to apologize for the delay on the ground of lack of time, when she stopped and asked herself if that was strictly true. It would take about ten minutes to write her letter—minus the apology. She looked over recent days and counted a score of ten-minute periods that might well have been given to the letter. She decided to omit the excuse, and asked her friend's forgiveness for the neglect.

Most of us let urgent duties slip by because we wait for good opportunities to do them. Others that are wires have learned that ‘‘good opportunities’’—clear times of doing things—seldom come, except as fragments of time are redeemed and turned into opportunities. The efficient life, which is Christlife, discovers just what things are duties, and then gets those duties done, on time.

* * *

If You Would Be Popular

Show a helpful spirit toward everybody and a willingness always to lend a hand. Every one despises a man or woman who is always thinking of self.

Be generous. The world loves a magnanimous soul. Large heartedness is always popular.

Learn to say pleasant things of others. Always look for the good in others, but never for the faults. Try to see the man or woman that God made, not the distorted one which sin and misfortune have made.

Do not remember injuries. Always manifest a forbearing, forgiving spirit.

Be cheerful. The sunny person is wanted everywhere. All doors fly open to him; he needs no introduction.

* * *

Manufactured News

Never was there more need for Catholics to read their own papers than at present. A Catholic who really takes an interest in his religion will always want

to know what is ‘‘doing’’ in Church matters, and unless he reads Catholic papers and magazines the chance of his not falling into very grave error and believing many absurd stories is very slim; but if that is true under ordinary circumstances, and in normal times, how much more is true today when the world, so to speak, is completely upset, and nearly all of it, is in bitter conflict.

The enemies of religion are not less active today than usual. They are not resting on their efforts in the past to damn souls and ruin lives; the devil is perhaps all the more active now, because one result of the last war has been to lead many to God who otherwise would have been lost, and therefore has materially decreased the devil's harvest of souls.

That being true, it behooves Catholics who value their faith and love their religion to keep themselves well posted on the truth of the many rumors which are constantly finding their way into the papers, and especially those which effect the Holy See and the Papacy.

* * *

5 Mistakes of Life

1. The delusion that individual advancement is made by crushing others down.

2. The tendency to worry about things that cannot be changed or corrected.

3. Insisting that a thing is impossible because we ourselves cannot accomplish.

4. Attempting to compel other persons to believe and live as we do.

5. Neglect in developing and refining the mind by not acquiring the habit of reading fine literature.

* * *

Creed for the Courageous

I believe I was created to be happy and useful.

I believe that the trials that beset me are but tests of my character and strength.

I believe my soul is too grand to be crushed or defeat.

Therefore:

I will be master of circumstances and surroundings and of myself.

I will not waste myself with worry.

I will turn obstacles into opportunities.

I will face the world bravely.

I am immortal and nothing can overcome me.

I will amply protect those dependent upon me.

I will fight a good fight, so help me, God!

—H. E. Z.

* * *

There is a saying that opportunity opens its doors once to every man. If he does not enter, it closes on him forever. But it is not true. Opportunity's door is always open. If it closes against a man, it is because he shuts it himself. If he does not enter, it will be because of his own inactivity, blindness, perverseness. —Guy Jamison.

Cantaloupe Pie

1 large or 2 small cantaloupes, 1 cup sugar, 2 tablespoons cornstarch, 2 eggs, ¼ teaspoon salt, bake pastry shell. Select a ripe cantaloupe; cut in halves, remove seeds, scoop out pulp with a large spoon, and put into top of double boiler with sugar. Mix cornstarch with a little cold water and add to cantaloupe; when thick add beaten egg yolks and cook a little. Add salt and cool, then pour into baked pastry shell, top with meringue made from whites of eggs and four tablespoons sugar, flavored with lemon if desired. Brown meringue and cool pie before cutting. Time in oven 20 minutes. Serving, 6.

* * *

Raisin Sour Cream Pie

1½ cups sour cream, 1 cup sugar, 2 eggs, 1 tablespoon flour, ½ teaspoon each cinnamon and nutmeg, 1½ cups raisins. Mix flour, spice, and sugar; add lightly beaten egg, sour cream and raisins. Pour into a pastry lined pan and bake about thirty minutes. Will serve 6 persons.

T. R.

* * *

Round Steak, Jardiniere

Round Steak (2 lbs.), 2 tablespoons flour, 2 teaspoons salt, ¼ teaspoon pepper, 2 tablespoons butter, 1½ cups diced carrots, 2 cups diced potatoes, 1½ cups quartered onions, 1 cup peas.

Rub the flour and seasonings into the steak; brown in hot fat in a shallow baking pan. Add one cup water and prepared vegetables. Cover and simmer until steak is tender about forty-five minutes. Serve on hot platter. (Serve six)

T. R.

* * *

Coffee for 100 Persons

8 cups ground coffee, 18 quarts water.

Tie the coffee in thick cheesecloth bags, leaving plenty of room for coffee to swell. Let stand in the water several hours. Bring slowly to boiling point and boil 5 minutes. Remove the bags and keep coffee hot for serving.

T. R., Eveleth, Minn.

JEST JOTS

One for the Cook

The Lady of the House: "I've got such a bad cold, Mr. Smith, that I can't taste a thing."

Cynical Boarder: "Lucky for you, ma'am."

* * *

He: "I dreamed last night that - er - I proposed to you. What's that the sign of?"

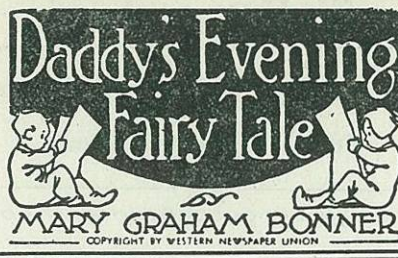
She: "It's a sign that you have more sense when you are asleep than when you are awake."

* * *

"Men are really too mean for anything."

"What's the trouble now?"

"Why, I asked John for an automobile today, and he said that I must be contented with the splendid carriage that nature has given me."



THE STORM

The boys Harold and Freddy were practically shipwrecked. They did not know what their end would be.



Ached With the Cold.

"You've been splendid," Freddy said. "You've always had more really bravery than I have ever had." The wind shrieked its shrill agreement of this remark.

"No, no," shouted Harold. "You've been splendid—always. You are splendid," he corrected himself. There must be no use of the past tense at such a time.

"I've been a beast, I know it," Freddy insisted. "Frightening things the way I have just because I felt more powerful than they. I'm being paid for it now. The ocean's showing me."

"I should have kept us from coming. It was my fault," Harold said.

Their hands, fingers, ached with the cold of the water. Their bodies felt heavy, soaked and chill.

They passed through hours of deep agony, fear, misery. This was the way their ocean was treating them. At times they felt the ocean's ingratitude for all the love and admiration they had shown her. But most of the time it was like an endlessness of horror.

Night was coming on. Still the storm raged. They were still hanging on. And then, as though by some miracle, as though in answer to their inward prayers, the wind shifted.

"We're being blown further out, I guess," Freddy said.

"Maybe we're blown toward the coast," Harold answered, though he neither thought so nor believed it. But it was true. The wind had blown them nearer shore. They could see the lights in two of the coastal light-houses—and the beautiful comforting lights in secure little homes along the coast. Oh, to be inside one of those little homes! Inside where lights were lighted and where there was warmth, safety, comfort and security.

Could it be possible? Were they nearing another cove along the coast? They were so tired. Could they hold

on any longer.

"I just can't," Freddy murmured—and though neither had asked the question, each had thought it so hard that it almost seemed as though it had been spoken.

"Just a few minutes more," Harold urged. He was chattering. He could hardly speak. "J-j-just a f-few mmm minutes mmmmm-more."

They heard a voice. And then another. And then they shouted.

"Save us," they cried.

They were almost in the cove—and now a boat was coming toward them.

They could hardly get into the boat.

And then—how quickly wonderful things happened! Back on dry land, back to a warm cottage, back where lights were lighted and back where kindly fishermen and their wives were taking care of everything—seeing that their families knew of their rescue, rubbing them down, giving them warm dry clothes, hot tea and toast and finnan haddie.

The next day they went back to their own cove further up the coast.

Everyone wanted to hear of their long afternoon and evening. Life in the little cove was made exceedingly interesting because of two who had almost lost theirs.

But it was Freddy and Harold who had a talk unheard by anyone else.

"I was always a coward thinking I was being so strong and fearless, because I had no regard for the fears of others," Freddy said. "Do you know when I was tossing about on that mast I think I saw every chicken I'd almost killed, every partridge I had frightened, every old cow I had almost hit—and at first I blamed you because we came. I'll never forgive myself for that."

"Quit thinking all that," Harold answered. "I guess I was the real coward—for I was so afraid of being considered a coward that I went along when I could see as plain as could be what sort of a storm it was going to be—and I do know storms and winds as you said. There's not much bravery in doing things because you are afraid to be thought a coward—even when you know you're right."

And — there—when no one heard them and when no one saw them.



A Boat Was Coming.



Trije rodovi.

DOGODKI IZ NEKDANJIH DNI.

Spisal Engelbert Gangl.



(Dalje.)



AKO! Vidiš, zdaj se ne bom več žogal," je rekel ter sedel na prag.

Zavinščakovka je bila dobra žena in nikdar ni hotela žaliti moža niti z najmanjšo stvarco. Zato mu je rekla: "Nikar ne bodi hud zaradi moje cpombe! Saj nisem mislila nič žalega."

Mož je hotel biti ljubezniv, zato jo dregne s kormolcem, rekoč: "Beži, beži! Kaj misliš, da jemljem vse za istino? Tisto o žoganju si rekla samo tako — no, da si sploh kaj rekla!"

"No, da! Saj me razumeš," je pripomnila žena. In tako se je zdela ta reč z jabolkom urejena.

V resnici pa ni bilo tako. Zavinščakovka se je namreč spomnila, da je hotela prej začeti razgovor o važnejši stvari nego je piškavo jabolko. A baš jabolko, padla z drevesa, se ji je zazdelo primeren pripomoček, da je lahko povedala, kar je hotela.

Zato je začela: "Ko je padlo jabolko z drevesa in mi pred nos zdrčalo tja v jarek, sem si mislila, sem si mislila — lej, tako sem si mislila . . ."

"E, kako počasi misliš! Dej, dej, stara, kaj si si vendar mislila!" sili mož.

Zavinščakovka je pa bila žena, ki je bila hitrejša z rokami nego z glavo.

"Potrpi nekoliko," pravi možu, "mislila sem si tako-le, da bo nama izginilo vse izpred nosa, ker sva že stara; kakor tisto jabolko bo nama vse izginilo izpred nosa, ker nimava več mladih rok, da bi lovile in držale na kupu, kar sva nanosila s trudom in delom!"

"Hm, hm," prikima gospodar in si ogleduje roke, "da, to-le bo pa res, kar si rekla! Saj bi skoro ne mogel reči, da je to še človeška koža, ki mi krije kosti in meso. Podplat je, ki bi ga ne preglodalo cestno kamenje leto dni! Te-le roke bodo še nekaj časa vztrajale, a dolgo ne bodo več mogle. Delo jim je potrlo moč. Pa bi se nama res lahko vse razlezlo kot maslo na solncu. Zato bo treba koga, da nama priskoči na pomoč!"

"No, no, saj to je tisto, kar sem hotela reči," vzklikne žena, vesela, ker je ubral mož prave strune.

"Ponoči, kadar ne morem spati — in spim čedalje manj — vedno razmišljam o tem," nadaljuje stari.

"In z mano je takisto."

"Potlej še premišljam to in ono in se tudi vprašujem: Čemu in za koga pa se pravzaprav pehava brez pokoja?"

"Glej, glej, saj to je, to je!" hiti žena.

"Za koga, če ne za Joška," izgovori v naglici Zavinščak.

Žena ploskne z rokami in izpregovori veselo: "Za Joška, za Joška, za koga pa drugega?"

Misel na sina jo prevzame toliko, da se ji utrne debela solza: "O, joj! A Jožek je z doma, midva sva pa sama!"

"Tudi o tem sem že premišljal. Dobre glave je Jožek. Star je tudi že blizu štirinajst let, pisati, čitati in računati zna tudi že, in vidi se mi, da mu je dosti šolanja. To je drago, a doma ga rabiva, da nama ne uidejo vsa jabolka v cestni jarek."

"Da nama ne uidejo vsa jabolka v cestni jarek," ponovi žena in čaka, je-li ji pove mož to, kar bi najrajša čula.

"Zato pa mislim," reče Zavinščak, "da naj pride Jožek, ko konča šolo, domov, da ga napravim za kmeta in gospodarja!"

"Sam Bog ti je dal to misel, stari!"

"Same bukve ga ne bodo redile. Zemlja ga bo redila, če jo bo znal obdelovati, in žival mu bo množila imetek, če jo bo znal ravnati. Bukve so za gosposke ljudi, za kmeta je kmetija. Zato pa naj pride Jožek domov. Naučil se je dovolj, in vse to mu bo hodilo prav. Če bi še dalje časa brskal po bukvah, bi mu zmešale glavo, da bi zabil na dom in silil še kam v latinske šole. Jaz pa plačuj in plačuj in razmetaj, da mi končno ne ostane še toliko, kamor bi položil sivo svojo glavo!"

"Joj, danes pa govoriš, kakor bi govorila jaz sama!"

"Tisti v Metliki je že silil vame, naj ne jemljem sina domov. Da ni za gnoj in motiko, pravi, nego da je za kaj višjega in večjega! Jaz pa sem mu dejal, da me naj to višje in večje piše v uho, a moj Jožek naj pride domov, da bo to, kar mu je oče, kar mu je bil ded in dedov ded in vsi, ki so domovali v tej-le hiši! Tako sem mu dejal, in tako tudi bo!"

"Glej, saj sem vedno pravila, da si pameten!"

"Seveda, kako pa naj tudi drugače ukrenem? Za vrabce in podgane nisem znašal na kup. Ni-

sem zavoljo nikogar prodajal in tržil po Hrvaškem in Štajerskem ter dihal po prašnih cestah prahu vase, da sem vsaj nekoliko srebra primaknil k srebru. Ko še ni bilo Joška, sem prosil Boga, naj mi ga da, da bo vse njegovo, kar je Zaviniščakovega, in da bom vedel, čemu in zakaj sem. Na njivah in v lozi in med kričem mešetarjev po sejmiščih sem molil Boga, naj mi da sina. In potem, ko mi ga je dal, in ko sem vedel in vem, zakaj se mi delajo žulji na dlani in zakaj mi sive lasje na stari glavi, sem si zmeraj želel, da bi kdaj videl sina gospodariti na svojem domu. In zdaj je čas, da ga naučim obrezovati trtje in plužiti in branati in rediti svinje in barantati in druge take reči. Saj veš, da jih je mnogo! Zato pa naj pride Jožek domov! Svojemu sinu sem samo jaz oče!”

Moža je bil nekoliko razgrel ta govor. Vstal je in si potegnil z dlanjo po čelu. Obrnivši se k ženi, je ponovil še enkrat: “Da, samo jaz sem oče svojemu sinu!”

Pogledi so se mu obrnili v hlev. Vrata so bila odprta na stežaj, zakaj hlapec še ni prignal živine s paše.

“Glej, tako je, če ravnajo tuji ljudje s tvojim blagom,” se raztogoti Zaviniščak. “Precej po večernicah je odgnal hlapec živino na grivo, a še sedaj ga ni, da bi gnal žejno žival na vodo. Nemara spi kje pod grmom kot klada, a živina mi lahko uide v deteljo, pa se mi še naposled napihne in pogine! Da bi te vrag!”

Stari odide izpred hiše, zavije za voglom in stopa dalje po stezi. Iz dalje začuje mukanje svojih krav in telet, ki so mulile travo na pašniku ali pa zevale s širokimi gobci.

“Saj sem vedel, da je žejna uboga žival,” govori gospodar sam zase in pospeši korake. V mislih se mu snuje vsa dolga vrsta nadevkov, ki bo z njimi obsipal lenega hlapca, spečega za mejo.

Ko je odšel Zaviniščak, je žena še nekaj časa posedela na pragu in na tihem hvalila Boga, ker je vdahnil njenemu možu tako srečno misel. Najrajša bi se od veselja jokala, saj bo imela odslej svojega Joška vedno pred očmi. Pred njimi bo rastel v moža, pred njimi bo zagospodaril na svojem domu. In morda učaka še najlepšo dobo, da bo pestovala vnuka.

Bolj in bolj se je jelo mračiti. Možje so se začeli zbirati pred cerkvijo, da pričakajo med pogovori ure, ko zapoje zvon Zdravo Marijo, oznanjajoč jim, da je prišel čas večerje. Zaviniščak je nagnal hlapca domov, da napoji živino in ji nastelje v hlevu, potem pa se je tudi sam pridružil vaškim možakom. Vzlic jezi, ki jo je provzročil hlapec, je bil danes dobre volje.

III.

Bilo je vse bolj živahno na Zaviniščakovem domu, ko je tamkaj živela in gospodarila trojica: oče, mati in sin. Iz početka se je sicer sin upiral očetovi volji, toda ne glasno, da bi mogel kdo reči: “Glej Joška! Uporno glavo ima!”

Samo na tihem ga je bolelo, da mora ostati odslej vedno na kmetih in pustiti družbo metliške gosposke dece. Nekoč se je tudi materi potožil, češ, doma vse pozabim, kar sem se naučil. A mati mu je rekla, da ji je bilo v teh letih, odkar je bil z doma — dasi ga je videla skoro vsak teden, bodisi da je prišla ona v Metliko ali Joško domov — silno dolgčas po njem, da sta ona in oče že stara, in da je treba na domu domačega človeka s čvrstimi močmi, da poprime za delo in gospodarstvo. Joško se je kmalu vdal in zavest, da je domu in staršem potreben, ga je delala veselega in ponosnega. Tako je bilo vse v redu.

Oče Zaviniščak se je bil ob sinu pomladil in okrepil. Bil je previden mož, zato ga je uvajal le polagoma v kmetovanje. Tudi žrebetom, je menil, ne gre, da bi se kar hipoma vpregla pred težak voz.

“Dobro bi bilo, da vstaneš,” ga je nagovarjal ob jutrih izlepa. In to je več izdalo, nego da bi ga bil podil iz postelje: “Alo, lenoba, na noge!” Vedel je, da je treba mladim kostem nekaj več počitka, da se učvrstijo. Kadar pride prava doba, bo že znal Jožek, kako mu je ravnati.

In oče se ni motil. Jožek je bil čimdalje zgodnejši v vstajanju in končno je prekosil očeta in mater. Začelo se je med njimi tiho kosanje. Vsak je hotel biti prvi pri delu in zadnji pri počitku. Sin je dejal včasih očetu: “Zakaj vstajate tako zgodaj?”

“Ker moram,” mu je odgovoril oče, “če gospodar lenuhari na postelji, se mu seseda hiša na kup!”

In Joško je uvidel, da so očetove besede resnične. Vendar je rekel: “Saj sem zdaj jaz doma, in vi si že smete privoščiti malo več počitka.”

“Doma si, to je res,” je odvrnil oče, “ali zdi se mi, da je bolje, ako sem zdaj še jaz povsod, koder treba poprijeti za delo. Nevešč si še in lahko bi cepil jabolko na hruško in zdeval krmo v klet, če ti vsega ne pokažem. Po knjigah si se naučil iztikati, a ne po hlevu. Ne veš še, kako je treba ravnati z gnojem. Gnoj je denar, zato bodi previden z njim! Dokler bom mogel, bom delal. Imel si učitelja odslej, ki ti je z besedo utepal učenost v glavo. Odslej ti bodi učitelj moje delo; tako se boš na živem priučil ceniti delo rok in umnosti ter previdnosti v gospodarstvu. Jaz ne bom več dolgo tlačil trave — leta prihajajo in klepljejo koso. Potlej pa stopiš ti na moje mesto. Morda tudi že prej — kakor že boš

usposobljen. Kadar ti bo oče počival, takrat znaj, da si po njegovih mislih zrel za gospodarja!"

Jožek je odprl usta in zvesto poslušal očeta: moder se mu je zdel njegov govor. Ničesar ni znal odgovoriti na njegove besede. Poizkusil je tudi pri materi, da bi se vsaj ona ne pehalā tako brez od-mora.

"Pa bi vsaj vi nekoliko odnehali, ker nočejo oče!"

"Oh, za Boga! Saj niti ne morem, ko bi tudi hotela! Če vidim vaju, kako sta vedno pri delu, pa me kar nekaj vzdigne in mi reče: Hej, stara, pojdi, vstani! — Glej, ne morem počivati. Vsi skupaj lahko storimo več, nego bi mogel en sam. Kadar boš sam, boš že videl, kako ti bo težko!"

In tako so delali vsi trije.

Delo je Joška krepilo, mu dajalo dobro voljo, čvrsto moč in zdravo lice.

Stara sta bila ponosna nanj. Očeta je veselilo, ker je bil sin dovzeten za njegove opomine in nauke. Če sta delala na polju skupaj, je očetu mnogo-krat zastalo oko na sinu, ki je čvrst in mlad stopal po mastni zemlji, da so se prijemale podkovanih škorenj debele kepe. In očetu je bilo neskončno do-bro, da je nehote postal, uprl roke v bok in zado-voljno kimal z glavo. Tu in tam mu je zaklical so-sed izza meje: "E, lahko tebi, Zaviniščak, ki imaš takega sina!"

In Zaviniščaku je bilo, kakor da ga gladi mehka ročica po nagubanem čelu.

Pa kako je bilo lepo gledati Joška, ko je vihtel koso, da je krožila pred njim kot svetla sablja! Raz-koračeno se je pomikal z njo tja po travniku, v ši-rokem klobuku, v platneni srajci, razpeti na krep-kih prsih in zavihani do komolcev. A pod ostro ko-so je padala trava v zaokroženem redu, in poljski cvetovi so se sklanjali naglo k tlom, kakor bi jim bilo sladko umirati pod Joškovo koso. Samo vča-sih je postal Jožek, da si je otrl pot s čela, da je po-tegnil z brusom, ki se je močil v torilcu, visečem ob pasu, ob izkrhanem rezilu ali pa da se je napil vode iz barilca, ki se je skrival pred solncem pod gostim grmom v meji. Hlapec, ki je kosil z domačim si-nom, je vedno zastajal za njim. Najsi se je še to-liko trudil, Jožek je bil vkljub temu urnejši.

Zaviniščakovi travniki so zaleneli tik za njego-vo hišo. Zato je bilo hišni materi lahko mogoče, da je zdaj pa zdaj pogledala tja po zeleni ravnici, to pa tem lažje, ker je bilo kuhinjsko okno obrnjeno proti travniku. In kolikokrat je mati slonela ob oknu in gledala Joška! Samo ko je kaj zacvrčalo na ognjišču, se je zdramila in pristopila k loncem ter kipečo vsebino potolažila s tem, da je privzdig-ri-la s posode pokrivačo.

Jožek se ni plašil nobenega dela. V goro je ho-dil s hlapcem po les in ga cepil doma na dvorišču,

da so kalanice odletavale daleč v stran, kakor da se same odmikajo njegovim čilim udarcem. Hodil je po nastiljo v reber, koder so se belile breze z vi-sečimi vejami, da so bile videti enake gozdnim vi-lam z valovitimi, razčesanimi lasmi. Najbolj pa ga je veselilo delo v trtju. S kako radostjo je okopa-val in prirezaval trte, jih vezal h kolom, da so se lepo dvigale k božjemu solncu, cvetele in dajale sladko grozdje! Tiste, ki so se že izčrpale in suši-le, je nadomeščal z drugimi plemenitejšimi, da je bilo očetovo trtje izmed najlepših na Veselici. Ko je prišel čas trgatve, je Jožek ostavil domačo hišo in se preselil za vso dobo v zidanico, kjer se je vrši-lo vse delo pod njegovim nadzorstvom. In kjer je prebil toliko lepih dni med veselimi trgači, ob sol-zečih se stiskalnicah, ob sladkem, dišečem moštu.

Prihajali so vozniki in vinski prekupci, polnili sode z Zaviniščakovim moštom, zopet odhajali iz-pred njegove kleti ter tako raznašali slavo njegove-ga izbornega pridelka daleč po slovenskem svetu. Zaviniščaku je rastel in rastel kup denarja, Jošku pa se je vedno bolj in bolj večalo veselje do kmeto-vanja, in kar nikdar več se ni pokesal, da je moral zamenjati knjige s plugom, pero z rovnico. Pod jas-nim nebom v domači vasi se je čutil tako svobodne-ga in veselega, tako krepkega in srečnega, da bi zdaj pač ne menjal z nikomur. Kadar je stal kraj njive, kjer so izkopavali krompir in ga nakladali na voz, je razširil roke in prsi, in lice se mu je smeja-lo od zdravja in zadovoljstva. Vola, vprežena pred vozom, sta silila s širokima glavama tja proti mla-demu gospodarju, ki je odganjal od njiju s košato vejo roje nadležnih muh in obadov.

Rojstno hišo so prebelili in preslikali, da je bila najlepša v vasi. Napravili so ji novo streho iz ope-ke, ki se je lepo rdela izmed zelenega sadnega dre-vja, rastočega v rednih razdaljah okoli nje. Vse stanje so obdali z lesenim plotom, da se je zdelo enako gosposkemu in bogatemu domovanju.

In sedaj so ob nedeljskih popoldnevih počivali vsi trije. Dobro jim je del počitek po prebitem delu.

Stara dva sta dremala na klopi, ki jo je prinesel Jožek iz sobe pred hišo, sam pa se je zleknil po tra-vi, gledal v oblake, veslajoče po nebu, ali pa zadre-mal na mehkih tleh in na rokah, sklenjenih pod gla-vo. Na prsih ali kraj njega je počivala knjiga, ki jo je prej prebiral mladi Zaviniščak. Za družbo vaških fantov ni maral. Le poredkoma je stopil v njih krog. Zato pa tudi oni niso marali zanj, češ, pre-gosposki je in prebahat. Jožek pa je bil že tako ustvarjen, da je bil najrajši sam.

(Dalje prih.)